

інфраструктури із 195,3 млрд. грн. у 2016 до 172,6 млрд., що на 77,3 млрд. грн. або на 28,3% більше в 2017 р. [2]

За 2018 року частка державних трансфертів склали 298,9 млрд. грн., що у порівнянні з 2017 роком надходження зросли на 26,3 млрд. грн., або на 8,7%.

У порівнянні з 2019 роком, загальні доходи місцевих бюджетів зменшилися на 89,0 млрд. грн. (з 560,5 до 471,5 млрд. грн.) або на 15,9%. Зменшення відбулося за рахунок трансфертів з державного бюджету. У 2020 році до загального фонду місцевих бюджетів надійшло 135,9 млрд. грн. трансфертів, що на 108,4 млрд. грн. (на 44,4%) менше 2019 року. Зокрема, це пов'язано з тим, що у 2020 році з місцевих бюджетів не здійснювалися окремі видатки, пов'язані з реалізацією державних програм соціального захисту, обсяг яких у 2019 році склав 78,3 млрд. грн.

Отже, основними напрямками подолання проблем, пов'язаних із формуванням місцевих бюджетів мають бути: чітке закріплення бюджетних повноважень і відповідальності влади при формуванні доходної частини місцевих бюджетів у законі; підвищення контролю при сплаті та використанні доходів місцевих бюджетів; пошук альтернативних джерел наповнення доходної частини бюджетів; чітке розмежування повноважень між органами центральної влади та місцевого самоврядування [3].

Список використаних джерел

1. Тимчик В.Б., О.В. Войтович. Місцеві бюджети як фінансова база місцевого самоврядування: монографія. Одеса: Атлант, 2020. 114 с.
2. Новіков В.Ю., Свешкович В.М., Юркевич П.Р., Крижановський В.І. Доходи місцевих бюджетів: практич. посіб. Харків: Право, 2018. 41 с.
3. Коцюбина А.П. Фінансовий стан місцевих бюджетів: монографія. Київ: Право, 2019. 270 с.

Марія Назарко

провідний спеціаліст

*Головне управління державної міграційної служби у Львівській області,
м. Львів, Україна*

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ТА ФІНАНСОВІ ВИКЛИКИ НЕЗАКОННОГО ПЕРЕПРАВЛЕННЯ ОСІБ ЧЕРЕЗ ДЕРЖАВНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ

Впродовж усієї історії людства відбуваються процеси міграції людей та спільнот, зумовлені соціально-економічними та фінансовими чинниками. Неконтрольований легальний рух людських потоків між державами перетворюється на одне з найскладніших політичних і правових питань сучасності. Особливе місце серед суспільно небезпечних форм нелегальної

міграції посідає незаконне переправлення осіб через державний кордон [1, с. 182].

Україна, враховуючи її вигідне територіальне та геополітичне положення, за весь період свого існування отримала певну привабливість у міграційному аспекті. Однак, замість позитивних наслідків міграції – прибуття спеціалістів різної кваліфікації та нарощування фінансового потенціалу держави – Україна отримала роль транзитної держави для мігрантів (в т. ч. нелегальних), які намагаються потрапити до розвинутих країн Європейського Союзу.

Нелегальна міграція щороку набуває тенденції до зростання. Вона супроводжується проблемами, пов'язаними із вчиненням кримінальних правопорушень (торгівля людьми, наркобізнес, незаконне переправлення через державний кордон тощо) [2, с. 122]. Протидія цим процесам потребує з'ясування соціально-економічних, правових та фінансових аспектів нелегального переправлення через державний кордон України. До них можна віднести обставини, що характеризують подію правопорушення; особистість особи, яка його вчинила чи причетна до його вчинення; спосіб установа зв'язку між суб'єктом правопорушення та особами, яких переправляють через кордон [3, с. 190].

Як свідчить міжнародна практика, основний контингент іноземних громадян й осіб без громадянства складають вихідці з країн Азії, Африки, Близького і Середнього Сходу. Поряд з цим останнім часом у загальному потоці мігрантів збільшилася кількість громадян країн Латинської Америки. Окрему категорію складають громадяни з країн СНД.

Незаконне переправлення іноземних громадян й осіб без громадянства через кордон асоціюється з такими негативними явищами, як розповсюдження наркотиків, корупція, торгівля людьми і зброєю, поширення інфекційних захворювань. Все це є суттєвим криміногенним фактором, який сприяє зростанню кількості злочинів за ознаками, передбаченими ст. 332 Кримінального кодексу України.

За даними міжнародної міграційної служби ООН, на незаконному переправленні іноземних громадян і осіб без громадянства через кордон транскордонні організовані групи осіб за попередньою змовою щорічно заробляють близько 7 млрд. доларів США.

Суб'єктом незаконного переправлення може бути будь-яка особа. Проте, як показує практика, переправлення через державний кордон здебільшого вчинюється спільними діями двох чи більше осіб [4, с. 238]. Але незалежно від того вчиняється переправлення «провідником-одинаком» чи групою осіб кваліфікація відбувається як вчинення правопорушення «переправлення» його суб'єктом.

У юридичній літературі з цього приводу існує позиція щодо проведення класифікації порушників за певними підставами. Так, за правовими підставами виокремлюють осіб, незаконно мігрують по всьому маршруту переправлення чи по окремих його ділянках; за способом переправлення через державний кордон – одиночні порушники чи порушники у складі групи; за мотивами

міграції – правопорушники, які вчиняють такі діяння з метою працевлаштування, об'єднання сімей, навчання, туризму тощо; за причинами міграції – соціально-економічні, воєнно-політичні, фінансові, релігійні; за соціальним статусом мігрантів у країні проживання – безробітні, такі, що тимчасово працюють, мали власний бізнес, студенти (учні), пенсіонери, військовослужбовці; за віком – групи до 20 років, 20-30 років, 30-40 років, 40-50 років; відношенням до громадянства – іноземці, особи без громадянства [6, с. 215].

Отже, зважаючи на загострення соціально-економічних, фінансових та політичних проблем у всьому світі, у т. ч. в Україні, незаконне переправлення осіб через державний кордон України як склад кримінального правопорушення потребує подальшого удосконалення та оптимізації щодо забезпечення безпеки державного кордону.

Список використаних джерел

1. Кібальник С. Кількісно-якісні показники незаконного переправлення осіб через державний кордон України. *Питання боротьби зі злочинністю*. Вип. 35. 2018. С. 182-191.
 2. Гузела М. Незаконне переправлення осіб через державний кордон України як фактор нелегальної міграції: особливості розслідування кримінальних проваджень в процесі здійснення кримінального переслідування. *Вісник Національного Університету «Львівська політехніка»*. Серія: Юридичні науки. 2018. № 902 (19). С. 120-124.
 3. Похила І. Обставини, що підлягають установленню, у справах про незаконне переправлення осіб через державний кордон України. *Актуальні проблеми держави і права*. 2006. С. 189-192.
 4. Курилюк Ю. Державний кордон і правопорядок (законодавство, теорія, практика) : монографія. Київ : ВД «Дакор», 2020. 446 с.
 5. Корольов В., Єрмоменко В. Кримінологічна характеристика осіб, які здійснюють незаконне переправлення осіб через державний кордон України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 2. С. 323-326.
- Літвін Л., Мельник Г. Особливості криміналістичної характеристики порушень державного кордону. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 7. С. 211 - 216.